

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ E. K.**, bývajúceho v P., **2/ E. K.**, bývajúcej v P., obaja zastúpení Mgr. R. L., advokátom v P., proti žalovaným **1/ J. P.**, bývajúcim v P., **2/ G. P.**, bývajúcej v P., **3/ O.**, so sídlom v P., zastúpenému Advokátskou kanceláriou H., v.o.s., so sídlom v P., **o určenie neplatnosti dohody o prevode členských práv a povinností, neplatnosti nájomnej zmluvy a neplatnosti zmluvy o prevode vlastníctva bytu**, vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp.zn. 20 C 52/2006, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 16. decembra 2010 sp.zn. 14 Co 26/2010, v spojení s jeho opravným uznesením z 23. februára 2011 sp.zn. 14 Co 26/2010 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žiadnemu z účastníkov náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Poprad rozsudkom z 11. decembra 2009 zamietol žalobu žalobcov, ktorou sa domáhali určenia, že dohoda o prevode členských práv a povinností k bytu špecifikovanému v petite žaloby je neplatná, že nájomná zmluva uzatvorená medzi účastníkmi konania k predmetnému bytu je neplatná a napokon, že zmluva o prevode vlastníctva predmetného bytu je neplatná. Žalobcom uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania v sume 171,17 Eur a žalovanému 3/ v sume 316,18 Eur, do troch dní. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že neboli zistené skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že predmetné zmluvy boli postihnuté vadou, ktorá by spôsobovala ich neplatnosť. Mal v konaní preukázané, že žalobcovia postupne od žalovaných 1/ a 2/ prevzali značný finančný obnos, o ktorom neexistuje doklad o vrátení a tiež to, že za dobu od uzavretia dohody o prevode členských práv k bytu si neplnia povinnosti vyplývajúce z jeho užívania. Nedoplatky, ktoré eviduje žalovaný 3/ sú spôsobené

dlhodobým neplnením si povinností a v tomto smere má súd za to, že zo strany žalobcov sa jedná o špekuláciu a zneužívanie v neprospech žalovaných. Pokiaľ išlo o vykonanie stavebných prác na nehnuteľnosti žalovaného 1/ dospel súd k záveru, že nebola preukázaná súvislosť medzi vykonanými prácami a poskytnutými pôžičkami. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p., úspechom v konaní a vznikom trov na právnom zastúpení.

Na odvolanie žalobcov Krajský súd v Prešove rozsudkom zo 16. decembra 2010 sp.zn. 14 Co 26/2010, potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1 O.s.p., a účastníkom náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozsudku uviedol, že v prejednáwanej veci neboli ani preukázané podmienky podľa § 80 písm. c/ O.s.p. a bez právneho významu sú skutočnosti týkajúce sa výkonu stavebných prác na prestavbu bytu, či rodinného domu. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. a nepodaním úspešných žalovaných návrhu na priznanie náhrady trov konania. Opravným uznesením z 23. februára 2011 sp. zn. 14 Co 26/2010 opravil priezvisko žalobcu 1/.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia, navrhli zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uviedli, že dovolanie je prípustné podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a dôvodné podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., pretože rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho názoru a konanie je tiež postihnuté inou vadou konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), pretože Mgr. M. J., advokát, ich v tejto veci zastupoval, keď 21. mája 2004 napísal „Vyjadrenie k výzve zo dňa 4.5.2004“ ako reakciu na výzvu žalovaných 1/, 2/ na vypratanie bytu (por. č.l. 232). Vady konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. treba vidieť v tom, že súd prvého stupňa nerozhodol o vykonaní dôkazov žalobcami navrhnutými a výpovede svedkov, ako aj ostatné dôkazy vyhodnotil stručne, jednostranne, v neprospech žalobcov, hodnotenie dôkazov je nesprávne, zľahčujúce a povrchné. Nesprávne právne posúdenie veci potom videl v tom, že krajský súd argumentoval tým, že zmluva o prevode členských práv nebola uzatvorená v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok. Podľa ich názoru, žalobcovia boli preukázateľne v tiesni, čo vyplýva z toho, že mali nedoplatky na úhradách spojených s užívaním bytu, z čoho im hrozilo značné riziko. Ďalej zopakovali skutočnosti uvádzané v predchádzajúcich podaniach pred súdmi oboch stupňov ohľadom hodnoty bytu, ich odstúpenia od dohody

o prevode členských práv a neuhradenia celej kúpnej ceny žalovanými. Zároveň požiadali o odloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku.

Žalovaný 3/ v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobcov navrhol potvrdiť napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, pretože súdy dostatočne zistili skutkový stav a vec správne právne posúdili a tvrdenia žalobcov uvádzané v dovolaní ohľadom zaplatenia len časti dohodnutého plnenia za prevod členských práv neobstojí.

Žalovaní 1/ a 2/ nevyužili svoje právo vyjadriť sa k podanému dovolaniu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 243 O.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolacích (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu. Keďže konanie o každom mimoriadnom opravnom prostriedku má vždy znak výnimočnosti, rámec možného prieskumu obmedzuje zákon len na taxatívne ustanovené dôvody prípustnosti konania o mimoriadnom opravnom prostriedku.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že

je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Prípustnosť dovolania žalobcov v danom prípade nemožno vyvodiť z vyššie uvedených ustanovení, lebo napadnutý rozsudok nie je zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd v tejto veci dosiaľ nezaujal záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a v napadnutom potvrdzujúcom rozsudku odvolací súd nevyslovil prípustnosť dovolania v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p.

So zreteľom na to by dovolanie žalobcov mohlo byť procesne prípustné, len ak by napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní postihnutom závažnou procesnou vadou v zmysle § 237 O.s.p. O vadu takejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia nie je predmet konania významný a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie vylúčené.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané porušenie ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., ktorého sa mal dopustiť súd nižšieho stupňa, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom odvolacieho súdu nebola dovolateľom odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv, napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.) a pod.]. Dovolací súd v danom prípade z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté procesnou vadou, znemožňujúcou žalobcom realizáciu ich procesných práv.

Pokiaľ žalobcovia v dovolaní tvrdili, že súd „nerozhodol“ o vykonaní nimi navrhnutých dôkazoch, treba uviesť, že podľa ustálenej súdnej praxe nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom (R 37/1993). Účastníkovi konania totiž zákon ukladá povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov (§ 120 ods. 1 veta prvá a § 125 veta prvá O.s.p.). O tom, ktoré z navrhovaných dôkazov (prípadne takých, ktoré nie sú navrhované) budú vykonané, rozhoduje však súd. Z uvedeného je zrejmé, že Občiansky súdny poriadok účastníkovi konania priznáva právo vykonanie určitého dôkazu navrhnúť. Toto procesné oprávnenie žalobcovia v danej veci aj využili (nebolo im odňaté). Nevykonaním žalobcami navrhovaného dokazovania nedošlo teda k odňatiu ich možnosti konať pred súdom. Dovolací súd poznamenáva, že v dovolacom konaní môže prihliadnúť k takýmto namietaným nedostatkom len vtedy, ak je splnený predpoklad prípustnosti dovolania (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo). Tvrdenie o neúplnosti vykonaného dokazovania, resp. že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, predstavuje dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., t.j., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktorou otázkou sa dovolací súd môže zaoberať len v prípade ak je dovolanie procesne prípustné.

S prihliadnutím na obsah dovolania dovolací súd venoval pozornosť aj v dovolaní namietanému odňatiu možnosti konať pred súdom, ktorú dovolatelia videli zrejme v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), keď uvádzajú, že súd výpovede svedkov, ako aj ostatné dôkazy vyhodnotil stručne, jednostranne, bez vzájomnej súvislosti v neprospech žalobcov, pričom uvedené hodnotenie dôkazov je nesprávne, zľahčujúce a povrchné“.

Dovolací súd zdôrazňuje, že vada konania vymedzená v ustanovení § 237 písm. f/ O.s.p. je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenie Ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.). Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky ustanovuje § 157 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Dbá pritom aj na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Výkladom citovaného ustanovenia O.s.p. pritom treba dospieť k záveru, že s tam uvedenými požiadavkami je v rozpore nielen úplný či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napr. aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú a napokon i len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvodené. Povinnosť súdu riadne odôvodňovať rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá zároveň aj dôvodnosť podaného dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Niet v ňom miesta pre dohady a domnienky. Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí súdu, t.j. musí byť preskúmateľné. Tieto požiadavky dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu splňa a splňa ho aj rozsudok prvostupňového súdu.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. (účinnosť od 15. októbra 2008) odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Oba sudy v odôvodnení rozhodnutí uviedli stručne rozhodujúci skutkový stav, opísali priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, citovali právne predpisy, ktoré správne aplikovali na prejednaný prípad a z ktorých vyvodili svoje právne závery.

Odvolací súd svoje rozhodnutie náležite zdôvodnil v zmysle ustanovenia § 157 O.s.p., poukázal na zistený skutkový stav vyplývajúci z vykonaného dokazovania a náležitú pozornosť venoval právnomu posúdeniu veci. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia tak splňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

Na základe uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že sudy nižších stupňov postupovali v zmysle príslušných zákonných ustanovení, pri prejednaní veci procesne nepochybili a svojim postupom žalobcom neodňali možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Žalobcovia svoje dovolanie odôvodnili tiež odkazom na ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (t.j., že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (por. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 112/2001, sp.zn. 2 Cdo 50/2002). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (por. § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., pretože (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (por. napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 102/2004, sp.zn. 2 Cdo 282/2006, sp.zn. 3 Cdo 174/2005, sp.zn. 4 Cdo 165/2003). I keby podľa názoru dovolateľov išlo o nesprávne právne posúdenie veci (dovolací súd z tohto aspektu vec neposudzoval), táto skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil správny právny predpis a či ho správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo). Keďže dovolanie žalobcov nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k posúdeniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Pokiaľ ide o dôvod dovolania dovolateľov spočívajúci v existencii inej vady konania, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), tento je taktiež možné preskúmať len v prípade, že dovolanie je prípustné, nakoľko tento dôvod, ak

by aj bol daný, sám osebe nezakladá prípustnosť dovolania, preto sa ani ním dovolací súd nezaoberal.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcov podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 a § 224 ods. 1 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n í e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. marca 2012

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová